

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **I. M. A. A.**, nar. X, státní příslušnost X
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2022, č. j. CPR-28001-4/ČJ-2021-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, rozhodnutím ze dne 8. 9. 2021, č. j. KRPB-162110-23/ČJ-2021-060022-SV, uložila žalobci správní vyhoštění dle § 119

odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že v průběhu správního řízení došlo k hrubým chybám při tlumočení. Správní spis z tohoto důvodu obsahuje nesprávnou protokolaci, na což žalobce poukazoval již v odvolání.
3. Žalobce je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a trvá na tom, aby byl spisový materiál ve věci mezinárodní ochrany proveden jako důkaz, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s argumenty žalobce, který tvrdí, že jsou splněny podmínky § 179 zákona o pobytu cizinců, a jeho vycestování není možné. Žalobci hrozí náboženské pronásledování, tj. teror náboženské skupiny sunnitů pro jeho šíitské náboženské vyznání i teror a pronásledování členů rodiny jeho bývalé manželky, kterými byl vydírán, donucen k podpisu existence neexistujícího dluhu, který není schopen splácet, přičemž mu hrozí v Egyptě za nesplacení vězení. S ohledem na své menšinové náboženské vyznání žalobce nemá možnost obrátit se s žádostí o pomoc na tamní státní orgány.
4. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán při hodnocení možnosti návratu vycházel. V Egyptě dle žalobce dochází k soustavnému porušování základních lidských práv a svobod, diskriminaci náboženských menšin, které pronásledují a tyranizují místní radikálové, a k nelidskému zacházení ve věznicích. Žalobce trvá na tom, aby soud provedl důkaz zprávou Amnesty International, kterou nechť si opatří, a aby si soud vyžádal aktuální zprávy nezávislých organizací, které se zabývají porušováním základních lidských práv v zemi.
5. Žalobce se na území České republiky zdržoval pouze jeden den a nenarušil tudíž veřejný zájem do takové míry, aby došlo k uložení správního vyhoštění v horní polovině zákonné sazby. Žalovaný se dle žalobce spokojil se skutečností, že se jedná o zákaz vstupu nad polovinou zákonného rozmezí, a tudíž délka správního vyhoštění není nepřiměřená. Žalobce skutečnost pobytu bez platného oprávnění nerozporuje, avšak žádá o snížení doby zákazu pobytu, neboť ta je nepřiměřená okolnostem případu. Z napadeného rozhodnutí nelze seznat, na základě jakých vodítek správní orgány v rámci svého správního uvážení postupovaly. Napadené rozhodnutí je proto v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné, nepřiměřeně tvrdé a představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce proto navrhuje, aby je krajský soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na správní spis a obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za zákonné a správné. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
8. Žaloba **není** důvodná.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let*
 3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není v nynější věci sporná. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl spolu s dalším cizincem egyptské státní příslušnosti zajištěn na bývalém hraničním přechodu v Lanžhotě krátce poté, kdy přicestoval na území ČR ukrytý v nákladním vozidle bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.
11. Podle protokolu o výsledku účastníka řízení, který probíhal za přítomnosti tlumočníka do arabského jazyka, kterému žalobce rozumí, žalobce uvedl, že z Egypta odcestoval letecky do Albánie dne 29. 7. 2021. Z Albánie se vydal pěšky do Kosova a do Srbska, kde pobýval v táboře pro azylanty. Tam strávil asi jeden měsíc a poté se vydal pěšky do Maďarska. Na parkovišti si našel kamion a nastoupil skrytě na podvozek návěsu. Po nějaké době kamion zastavil a žalobce vystoupil, protože chtěl do Rakouska. Zjistil však, že kamion jede do České republiky. Do České republiky žalobce nechtěl, jeho cílem je Rakousko. Chtěl by tam požádat o azyl. Egypt opustil kvůli životním podmínkám a životní úrovni. Uvedl, že mu v případě návratu do Egypta nic nehrozí. Má tam dvě manželky, dvě děti, tři sestry a jednoho bratra, je s nimi v kontaktu přes telefon.
12. Ve správním řízení bylo ze strany správního orgánu vyžádáno závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců. V tomto stanovisku ze dne 8. 9. 2021 bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Egypta je možné.
13. V rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2021, podle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se zabýval též přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž vyšel z výpovědi žalobce a neshledal, že by v případě žalobce bylo nutné aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
14. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 8. 9. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 9. 2021 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 16. 9. 2021 byl přezajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
15. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že protokol o výpovědi neobsahuje řadu skutečností, které žalobce v průběhu pohovoru uvedl, a došlo k nepřesnému tlumočení. Žalobce namítal, že policii výslovně sdělil, že přicestoval za účelem žádosti o mezinárodní ochranu. Výslovně a opakovaně při výslechu taktéž uváděl,

že důvodem jeho žádosti je velmi závažný konflikt s rodinou jeho bývalé manželky a také teror náboženské skupiny sunnitů. Tyto problémy pak v odvolání dále rozvíjí a uzavírá, že z těchto důvodů není jeho vycestování možné, neboť jeho situace naplňuje podmínky § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítl rovněž nepřiměřenost stanovené doby vyhoštění.

16. Žalovaná po postoupení věci k rozhodnutí o odvolání správním orgánem prvního stupně požádala Ministerstvo vnitra o prověření, zda s ohledem na odvolací argumentaci lze potvrdit závazné stanovisko vydané v případě žalobce, či nikoli. Ministr vnitra vydal dne 1. 3. 2022 závazné stanovisko, jímž původně vydané závazné stanovisko ze dne 8. 9. 2021 ve věci vycestování žalobce potvrdil. Při vydání tohoto stanoviska si ministr vnitra nad rámec podkladů získaných v řízení o správním vyhoštění obstaral informace o zemi původu žalobce, vycházel z Informace OAMP o Egyptě ze dne 31. 3. 2021, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (dále jen „Informace OAMP“). V odvolání vyjádřené obavy žalobce vyhodnotil ministr vnitra jako účelové, neboť žalobce v řízení o správním vyhoštění do protokolu uvedl, že z Egypta odešel kvůli životním podmínkám a životní úrovni a výslovně potvrdil, že mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí. Ministr vnitra dále uvedl, že žalobce v zemi původu nevyužil žádnou z dostupných forem právní ochrany, s žádostí o pomoc se na nikoho neobrátil, přičemž mu žádné objektivní okolnosti nebránily v tom, aby se na egyptské orgány obrátil.
17. Žalobce byl přípisem ze dne 8. 3. 2022 informován o doplnění spisového materiálu o závazné stanovisko ministra vnitra a byl mu poskytnut prostor pro to, aby se s ním seznámil, čehož žalobce nevyužil. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí. V něm žalovaná shrnula předchozí průběh správního řízení a podstatný obsah rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož závěry aprobovala. Ve vztahu k aplikaci § 179 zákona o pobytu cizinců odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2021, jakož i na něj navazující stanovisko ministra vnitra ze dne 1. 3. 2022; obsah závazného stanoviska je pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění závazný. K namítané nepřiměřenosti doby vyhoštění žalovaná uvedla, že žalobce svoji cestu na území Schengenského prostoru uskutečnil zcela vědomě neoprávněně, značná část cesty probíhala v úkrytech. K odhalení neoprávněného pobytu žalobce došlo až činností Policie ČR, žalobce si byl svého neoprávněného počínání vědom. Dobu vyhoštění nelze považovat za nepřiměřenou, ze strany žalobce se nejednalo o marginální pochybení (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2015, č. j. 78 A 17/2015 – 34); doba vyhoštění byla stanovena v zákonném rozmezí, blíže k jeho spodní hranici.
18. V žalobě žalobce předně namítá hrubá pochybení v průběhu tlumočení. K tomu je třeba uvést, že výslech žalobce dne 8. 9. 2021 probíhal za přítomnosti tlumočnicka do arabského jazyka Ing. Š. S. Žalobce byl poučen o svých právech, dle protokolu uvedl, že poučení porozuměl a rovněž porozuměl důvodu, proč je protokol sepisován a netrvá na přítomnosti zástupce. Z obsahu samotného protokolu dle krajského soudu není zřejmé, že by v průběhu výslechu nastala jakákoliv nestandardní okolnost. Obsah protokolu nesvědčí o tom, že by žalobce čemukoli nerozuměl, na otázky odpovídal přiléhavě. Všechny strany protokolu podepsal, na konci výslechu nežádal nic doplnit a protokol jako správný podepsal.

19. V nynější věci nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce v průběhu výsledku před správním orgánem uváděl také nějaké další skutečnosti. Pokud by měl žalobce v průběhu výsledku vyličit svůj příběh tak, jak jej líčil později v odvolání, v žádném případě by se nejednalo o „nepřesnost“ při tlumočení (jak se uvádí v odvolání, a k čemuž může dojít při např. při interpretaci některých obecných pojmů), ale o naprosté a vědomé „falšování“ výpovědi žalobce ze strany tlumočníka či správního orgánu, který výslech prováděl. V takovém případě by se však jednalo o poměrně závažná obvinění s trestně právními důsledky pro dotčené osoby, která by měla být podložena tak, aby to mohlo být případně podkladem pro orgány činné v trestním řízení.
20. Obecně není pochyb o tom, že relativně rychlý sled procesních úkonů následujících po zajištění cizince vytváří pro žalobce v jistém smyslu nekomfortní situaci. To však samo o sobě nemůže vést ke zpochybnění obsahu výpovědi do té míry, že by v řízení nebyla použitelná. K tomu by musely přistoupit zvláštní okolnosti nebo excesivní postup správního orgánu, který by byl ze strany žalobce přesvědčivě a konkrétně popsán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Azs 146/2019 – 26, nebo ze dne 22. 8. 2017, č. j. 2 Azs 225/2017 – 22).
21. Ničím nejen nepodloženou, ale ani rozumně nevysvětlitelnou námitku toho, že obsah protokolu o výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je „smyšlený“ a vůbec neodpovídá tomu, co žalobce v průběhu výsledku za přítomnosti tlumočníka ve skutečnosti vypovídal, proto krajský soud neshledal důvodnou. Ve vztahu k dalšímu hodnocení je dále důležité, že žalobce v průběhu výsledku uváděl, že hodlá žádat o mezinárodní ochranu, ale nikoliv v ČR, nýbrž v Rakousku, kam směřoval.
22. Žalobce dále namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k důvodům znemožňujícím jeho vycestování do země původu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle § 179 odst. 1 téhož zákona není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do země původu, hrozilo by mu tam skutečné nebezpečí podle odst. 2, tj. mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
23. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění povinna (nejedná-li se o zákonem stanovené výjimky) si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné ve smyslu § 179 téhož zákona. Soud ověřil, že správní orgány v tomto ohledu postupovaly v souladu se zákonem. Správní orgán rozhodující v prvním stupni si v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování žalobce je možné. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolacím řízení popřel původně sdělené důvody vycestování ze země původu a uvedl důvody jiné, žalovaná následně požádala Ministerstvo vnitra o potvrzení či změnu již vydaného závazného stanoviska, v němž byly žalobcem nově uvedené důvody zohledněny.
24. Na závazná stanoviska Ministerstva vnitra vydávaná pro účely správního řízení o vyhoštění se uplatní obecná pravidla platná pro vydávání a přezkum těchto aktů (§ 149 správního řádu). Požadavky na formu a obsah závazného stanoviska jsou vymezeny v § 149 odst. 2 správního řádu, podle něhož závazné stanovisko obsahuje závaznou část a

odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Závazná stanoviska nejsou samostatně přezkoumatelná. Jejich přezkum je však umožněn v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS), v němž musí mít soud možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění k posouzení podmínek podle § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29, bod 46).

25. Soud se tedy zabýval tím, zda závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 1. 3. 2022, jímž bylo potvrzeno původně vydané závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2021 ve věci vycestování žalobce, je přezkoumatelné, tj. zejména zda zohledňuje žalobcem nově uvedené důvody, a zda jsou jeho závěry dostatečně podloženy zjištěnými informacemi o zemi původu žalobce. Dospěl přitom k závěru, že závazné stanovisko těmto požadavkům dostojí. Obsahuje jednak úvahy týkající se změny výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, které žalobce v odvolání odůvodňoval nepřesnostmi při překladu jeho výpovědi a jejím zápisu do protokolu (viz výše). Dotčený správní orgán předně zpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce, resp. poukázal na její účelovost, neboť s žalobcem bylo před správním orgánem prvního stupně vedeno řízení na jeho žádost za přítomnosti tlumočnicka z arabského jazyka, žalobce byl řádně poučen o svých právech, mj. o právu uplatňovat své zájmy, vyjádřit v řízení své stanovisko či navrhopvat důkazy. Žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně popsal důvody odchodu z Egypta poměrně detailně a uvedl i další skutečnosti ze svého života; obavy týkající se útisku kvůli šíitskému vyznání ani spory s rodinou jeho bývalé manželky však vůbec nezmínil (nezmínil ani bývalou manželku, pouze dvě současné manželky).
26. Dotčený správní orgán se v závazném stanovisku dále zabýval situací v zemi původu žalobce, pročež si obstaral Informaci OAMP, která je součástí správního spisu. Tato informace byla vypracována v souladu se standardy Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, je opatřena odkazy na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (EASO, Amnesty International, MZV USA, Freedom House atd.) a obsahuje základní informace o politické situaci v zemi, přehled ratifikovaných mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, informace týkající se trestu smrti, mučení a jiného nelidského zacházení, dále informace o možnosti vycestování a návratu do vlasti, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech.
27. Je pravdou, že Informace OAMP se nezabývá konkrétně situací v Egyptě na poli svobody vyznání a soudního vymáhání dluhů. Pokud však byla pozdější výpověď žalobce, v níž žalobce tyto problémy uvedl, shledána nevěrohodnou (slovy dotčeného orgánu „zjevně účelovou“), nebylo na místě podrobné věcné posouzení takto uváděných důvodů. Soud se přitom s úvahou dotčeného orgánu o nevěrohodnosti výpovědi žalobce uvedené v odvolání ztotožňuje. Je totiž v příkrém rozporu s tím, co žalobce uvedl ve výpovědi před správním orgánem prvního stupně, přičemž rozumné vysvětlení těchto rozporů žalobce nenabídl. Za

těchto okolností není na místě považovat závazné stanovisko ministra vnitra za nedostatečně skutkově podložené.

28. Co se týče požadavku žalobce na provedení důkazu správním spisem ve věci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, krajský soud neshledal, že by provedení tohoto důkazu mohlo přispět ke zjištění skutkového stavu v nynější věci. Součástí tohoto správního spisu bude nepochybně záznam pohovoru s žalobcem, nicméně důvody žádosti o mezinárodní ochranu mohl žalobce bez omezení prezentovat i v nynějším řízení bez toho, aby bylo nutné provádět důkaz jeho výpovědi v řízení ve věci mezinárodní ochrany. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 102/2012 – 40, lze dále dodat, že v rámci zkoumání, zda je vyhoštění cizince možné, není závazně posuzováno, zda cizinec opustil domovský stát z azylově relevantních důvodů. K tomu dojde právě až v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění není dle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vykonatelné do doby právní moci rozhodnutí o tom, že se cizinci mezinárodní ochrana neuděluje).
29. Pokud se v odkazovaném správním spise nachází nějaké pro věc relevantní informace, bylo na žalobci (zastoupenému v nynějším řízení advokátem), aby takové informace označil a také označil skutečnosti, které mají být těmito informacemi prokázány, což ovšem neučinil. Úkolem soudu při přezkumu správního rozhodnutí není „prohledávat“ správní spis týkající se jiného správního řízení s nadějí, že by se tam mohly nacházet nějaké informace související s přezkoumávaným rozhodnutím.
30. Obdobné platí i o žalobcem vzneseném požadavku aby soud provedl důkaz zprávou Amnesty International, kterou nechť si opatří, a aby si soud vyžádal aktuální zprávy nezávislých organizací, které se zabývají porušováním základních lidských práv v Egyptě. Žalobce byl prostřednictvím svého zástupce vyzván, aby zprávy, kterými navrhuje důkaz (včetně relevantních pasáží a souvislostí se situací žalobce) konkrétně označil. To ovšem neučinil. V obecné rovině přitom správní soud neplní roli další odvolací instance ve správním řízení a z úřední povinnosti nezjišťuje všechny skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce, pokud byl skutkový stav správními orgány dostatečně zjištěn.
31. Krajský soud si je vědom mezinárodních závazků, zejména principu *non refoulement*, který má absolutní povahu a stanoví státům povinnost nenavrátit cizince na území státu, ve kterém mu hrozí trest smrti (poprava), mučení, nebo jiné nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Aniž by krajský soud k této otázce prováděl dokazování, obecně nejsou známé žádné informace svědčící tomu, že by žalobce mohl být v zemi původu takovému jednání vystaven. Přes závěry o nevěrohodnosti výpovědi žalobce se krajský soud předběžně seznámil také se zprávami o zemi původu, na které se žalobce odkazoval v odvolání (přičemž jak již bylo uvedeno, v žalobě žádné konkrétní zprávy o zemi původu žalobce nezmínil). Ani z těchto zpráv však neplyne, že by žalobci v Egyptě nebyla poskytnuta ochrana proti vymáhání neexistujícího dluhu. Je pravdou, že Egypt není zcela sekulárním státem, úroveň ochrany práv jednotlivců nepochybně nedosahuje standardů západní demokracie, a ochrana svobody vyznání příslušníků náboženských menšin taktéž vykazuje nezanedbatelné nedostatky (včetně ústrků ze strany státní moci či perzekuci vůdčích osobností a aktivistů). Ani z těchto zpráv však neplyne, že by tyto problémy dosahovaly běžně intenzity porušení čl. 2 nebo čl. 3 Úmluvy. Naopak, pokud jsou příslušníci náboženských menšin vystaveni fyzickým útokům ze strany jednotlivců, jsou

útočníci dle zpráv o zemi původu právně i fakticky vystaveni poměrně tvrdé trestní represi.

32. Jak již bylo uvedeno, naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců bylo v případě žalobce nepochybně prokázáno. Při naplnění některé ze skutkových podstat § 119 zákona o pobytu cizinců zejména nelze správní vyhoštění uložit tehdy, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 30). V nynějším případě však žalobce přicestoval na území ČR bezprostředně před zahájením řízení o správním vyhoštění a žádné rodinné či společenské vazby na území ČR nemá, naopak manželky, děti i sourozence má v zemi původu. Žalobce vědomě a o vlastní vůli přicestoval na území členských států EU bez cestovního dokladu a platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, nejedná se tudíž ani o pouze marginální pochybení, v důsledku kterého by bylo nepřiměřeným vůbec správní vyhoštění uložit.
33. Soud se následně zabýval námitkou nepřiměřenosti stanovené doby vyhoštění. Ve vztahu ke stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) má správní orgán prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31 a zde uvedenou judikaturu).
34. Doba tří let byla žalovanou zhodnocena jako odpovídající s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, konkrétně s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce svou cestu na území EU bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu absolvoval zcela vědomě neoprávněně, přičemž značná část cesty probíhala v úkrytu. Pobýval neoprávněně nejen jeden den na území ČR, ale též předtím na území dalších států EU bez platného oprávnění k pobytu, a k odhalení jeho neoprávněného pobytu došlo teprve vlastní činností policie ČR. Žalobce se do této situace dostal sám vlastním přičiněním a s plným vědomím svého neoprávněného jednání. Ze všech těchto důvodů proto vykazuje dle žalované jednání žalobce vysokou míru společenské škodlivosti. Není tedy pravda, jak tvrdí žalobce v doplnění žaloby, že by v rozhodnutí správních orgánů absentovaly úvahy stran odůvodnění doby zákazu vstupu v rámci jejich správního uvážení.
35. Jakkoli lze uložení vyhoštění na dobu tří let hodnotit s ohledem na dobu, kterou žalobce na území ČR strávil neoprávněně (několik hodin, tranzitoval) jako poměrně přísné, nejde o dobu zjevně nepřiměřenou či excesivní. Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by závažnost jeho jednání byla nízká, a to i s ohledem na způsob, jakým se jej žalobce dopustil. V případě žalobce nejsou důvody k zásahu soudu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutím o správním vyhoštění odůvodněno dostatečně. Jak je přitom soudu z dosavadní úřední činnosti známo, správní orgány v obdobných případech přistupují při vyhoštění ke stanovení obdobné doby zákazu vstupu na území členských států EU jako u žalobce (z poslední doby viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2022, č. j. 34 A 27/2021 – 26), uložení vyhoštění v řádu několika let je tedy ukládáno i v případech, kdy lze dobu neoprávněného pobytu počítat v hodinách (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 – 28, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 52/2019 – 34).

36. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, zde byla řešena primárně otázka, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Tato otázka však v případě žalobce nebyla vůbec „na stole“, neboť na území ČR nemá jakékoli rodinné či jiné hlubší sociální vazby.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 2. srpna 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce